

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem náměstí Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 357,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2005, č. j. KUOK/9881/05/OSV-DS/7025/SD-80, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 25. 3. 2005, č. j. Soc/552/2695/2005/Dv, kterým žalobci nebyla přiznána dávka sociální péče, tak, že žádost žalobce o přiznání dávky sociální péče od 1. 12. 2003 zamítl.

Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě a požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 13. 7. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 336, ustanovil zástupcem žalobce Mgr. Františka Drlíka, advokáta. V odůvodnění soud popsal dosavadní průběh řízení a konstatoval, že žalobce je omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní. V projednávané věci se jedná o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ve věci dávky sociální péče, žalobce je tudíž způsobilý v tomto soudním řízení samostatně jednat jako účastník řízení. Na základě informací uvedených v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech dospěl krajský soud k závěru, že žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a splňuje i podmínku potřeby zastoupení pro ochranu práv, proto soud žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů vyhověl. Z důvodu procesní ekonomie ustanovil žalobci advokáta se sídlem v Šumperku.

Podáním ze dne 27. 7. 2011 žalobce požádal soud o opravu nesprávností v odůvodnění citovaného usnesení. Domáhal se vymazání textu, že je omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní. Žalobce dále požadoval, aby soud předložil k důkazu rozhodnutí o jeho omezení a doklad o tom, jak mu bylo doručeno.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 357, návrh žalobce na opravu odůvodnění zmíněného usnesení zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že důvodem pro opravu odůvodnění rozhodnutí je toliko administrativní chyba v psaní nebo nemá-li odůvodnění podklad ve zjištění skutkového stavu. K administrativnímu pochybení v dané věci nedošlo a podle rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, je žalobce omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit veškeré právní úkony kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní, kde není schopen samostatně uzavírat pracovní smlouvy a vykonávat zaměstnání, ve kterém by odmítnutí příkazu z chorobných příčin mohlo vést k ohrožení vlastního nebo cizího zdraví či ke značným hmotným škodám. S ohledem na tyto skutečnosti soud návrhu na opravu odůvodnění usnesení nevyhověl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítal, že rozsudek Okresního soudu v Olomouci nikdy neobdržel, u soudu nikdy nebyl, o ničem nevěděl a v okrese Olomouc neměl bydliště, ani přechodné. Tvrdil, že soudkyně Krajského soudu v Ostravě propaguje komunistické justiční zločiny deklarované zákonem č. 198/1993 Sb. Podle stěžovatele je soud povinen prokázat, jak mu byl zmíněný rozsudek doručen. Dále je soud povinen prokázat, z čeho stěžovatel žije, kde má příjem, kde má vyděláno na důchod a proč nevykonává své občanské povolání strojvedoucího. Stěžovatel namítal, že rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987 byl zrušen společně s rozsudkem Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 8 C 126/83, o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, podle § 21 odst. 1 písm. a) a c) a § 22 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. Soud nemá podle stěžovatele právo diskutovat o tom, co bylo zrušeno přímo ze zákona. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení krajského soudu zrušeno.

Dne 18. 10. 2011 byl spis krajského soudu předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na posouzení přípustnosti podané kasační stížnosti. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury, podle které „[p]roti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná, a to i v případě, že byl opravován výrok o náhradě nákladů řízení; předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1177/2007, www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tudíž přípustná.

Poté Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že se dovolává toliko důvodu podle písm. a).

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. *o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku*.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci*.

Citované ustanovení umožňuje soudu, aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí. Tento názor vyslovil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/1969, a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto názoru odchýlit.

Domnělá chyba či nesprávnost, o jejíž odstranění stěžovatel usiloval, měla spočívat v tom, že krajský soud v odůvodnění svého usnesení ze dne 13. 7. 2011 uvedl, že žalobce je omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní. Již z textu samotného požadavku stěžovatele na provedení opravy, obsaženého v jeho podání ze dne 27. 7. 2011, je zcela evidentní, že nejde o opravu chyby v psaní či počtech.

Stěžovatelem požadovaná oprava nevykazuje ani znaky zjevné nesprávnosti, neboť pasáž odůvodnění zpochybňovaná stěžovatelem není nesprávná, natožpak aby tvrzená nesprávnost byla každému zřejmá.

Krajský soud při formulaci odůvodnění vycházel z obsahu soudního spisu, ve kterém je založena kopie rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, jejíž shodu s originálem ověřil Okresní soud v Šumperku, dále stejnopis rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 40 P 335/88 - 999, a kopie rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 13 Co 371/2007 - 1126, rovněž s ověřovací doložkou.

Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, byl stěžovatel omezen ve způsobilosti k právním úkonům tak, že je schopen samostatně činit právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní, kde není schopen samostatně uzavírat pracovní smlouvy a vykonávat zaměstnání, ve kterém by odmítnutí příkazu z chorobných příčin mohlo vést k ohrožení vlastního nebo cizího zdraví nebo ke značným hmotným škodám.

Rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2007, č. j. 40 P 335/88 - 999, byl pod bodem II. výroku zamítnut návrh stěžovatele na zrušení citovaného rozsudku Okresního soudu v Olomouci, a to s odůvodněním, že duševní porucha trvalého rázu stěžovateli nadále brání samostatně činit právní úkony v oblasti pracovněprávní. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 13 Co 371/2007 - 1126.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že omezení stěžovatele ve způsobilosti k právním úkonům v rozsahu uvedeném v rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 - 42, trvá, což ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 93/2009 - 322, www.nssoud.cz.

Stěžovatelem zpochybňovaná část odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2011 má tudíž jasnou a zřetelnou oporu v soudním spisu, a proto ji nelze považovat za nesprávnou, resp. dokonce za zjevnou nesprávnost. Podmínky ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. pro provedení opravy rozhodnutí nebyly v projednávané věci naplněny; krajský soud tedy postupoval a rozhodl správně, když návrh na provedení opravy zamítl.

Další argumenty stěžovatele obsažené v kasační stížnosti shledal Nejvyšší správní soud zčásti irrelevantními (tvrzení o nedoručení rozsudku Okresního soudu v Olomouci), zčásti nepodloženými (tvrzení o zrušení rozsudku Okresního soudu v Olomouci podle zákona č. 87/1991 Sb.) a zčásti absurdními (tvrzení o povinnosti soudu prokázat, z čeho stěžovatel žije, a tvrzení, že soudkyně Krajského soudu v Ostravě propaguje komunistické justiční zločiny deklarované zákonem č. 198/1993 Sb.), proto se jimi blíže nezabýval.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 9. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005 - 357, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšný žalovaný nemá právo na přiznání náhrady nákladů řízení ze zákona a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování v řízení o této kasační stížnosti, neboť z obsahu soudního spisu nezjistil, že by zástupce stěžovatele v tomto řízení učinil jakýkoliv úkon uvedený v § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2011

JUDr. Marie
Turková
předsedkyně senátu